

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 20 marca 2017 roku

Pozwem złożonym w dniu 3 sierpnia 2015 roku (data prezentaty k. 1) powód - (...) W. # wniósł o nakazanie pozwanym # A. K. (1), D. K. oraz małoletniemu O. K. # opuszczenie i opróżnienie lokalu mieszkalnego opatrzonego numerem (...) znajdującego się w budynku przy ul. (...) w W.. Jednocześnie powód wniósł o zasądzenie od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wyjaśnił, iż jest właścicielem w/w lokalu. Jego najemcą była pozwana, której z uwagi na zaległości czynszowe wypowiedziano umowę najmu. Jak wskazał powód, mimo braku tytułu do zajmowania przedmiotowego lokalu mieszkalnego oraz wezwań do opuszczenia i opróżnienia lokalu, do dnia wniesienia pozwu pozwani zajmowanego lokalu nie opuścili (pozew k. 1-2).

Wyrokiem zaocznym dnia 18 lutego 2016 roku, tut. Sąd nakazał pozwanym A. K. (1), D. K. i O. K. opróżnienie i opuszczenie lokalu nr (...) położonego w W. przy ul. (...) i wydanie go powodowi – (...) W. – Zakładowi (...) w D. M., przyznał pozwanym A. K. (1) i O. K. prawo do otrzymania lokalu socjalnego, nie przyznał pozwanemu D. K. prawa do otrzymania lokalu socjalnego, nakazał wstrzymanie wykonania opróżnienia lokalu wobec pozwanych: A. K. (1) i O. K. do czasu złożenia im przez (...) W. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego oraz zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powoda - (...) W. – Zakładu (...) w D. M. kwotę 320 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu (wyrok zaoczny k. 41).

A. K. (1) – działając w imieniu własnym, jak i syna D. K. (pełnomocnictwo k. 72; protokół k. 85), złożyła skutecznie sprzeciw od powyższego orzeczenia, wnosząc o jego uchylenie i oddalenie powództwa, ewentualnie – w przypadku zachodzących podstaw do uwzględnienia powództwa w zakresie opróżnienia i opuszczenia lokalu – o przyznanie także D. K. prawa do otrzymania lokalu socjalnego ze wstrzymaniem wykonania opróżnienia lokalu do czasu przyznania lokalu socjalnego. Ponadto wniosła o obciążenie powoda kosztami postępowania.

W uzasadnieniu pozwana podniosła, że w lokalu nr (...) przy ul. (...) mieszka z synami od wielu lat. Wskazała, że jest emerytką, poza tym świadczeniem nie ma żadnego majątku i oszczędności, jest w trudnej sytuacji finansowej i nie ma możliwości zapewnienia sobie mieszkania. Zwróciła uwagę, iż jej syn D. K. ma zaledwie 18 lat (sprzeciw k. 47).

Postanowieniem z dnia 23 sierpnia 2016 roku ustawiono dla pozwanej pełnomocnika z urzędu, a następnie Okręgowa Rada Adwokacka wyznaczyła o pełnienia w/w funkcji adw. P. S. (postanowienie k. 51; pismo k. 60).

W dalszym toku postępowania pozwani wnoszą o oddalenie powództwa. Pozwana wskazała, iż utrzymuje się z rety z ZUS-u gdyż od 16 lat leczy się psychiatrycznie na chorobę dwubiegunową, z czym wiąże się konieczność jej częstej hospitalizacji. Otrzymuje miesięcznie 630 złotych, zasiłek rodzinny w wysokości 118 złotych oraz świadczenie 500+. D. K. pracuje dorywczo i uzyskuje miesięcznie z tego tytułu 500 złotych (protokół k. 76 – 77; k. 85 - 86).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

(...) W. jest właścicielem nieruchomości położonej w W. przy ul. (...). Na powyższej posesji zlokalizowany jest budynek mieszkalny (fakt bezsporny). W dniu 1 lutego 2006 roku umowę najmu lokalu mieszkalnego nr (...), usytuowanego w powyższym budynku, zawarła z (...) W. A. K. (1) (umowa k. 4 – 9).

A. K. (1) nie uiszczała regularnie należności czynszowych. W efekcie pismem z dnia 18 listopada 2013 roku właściciel wypowiedział A. K. (1) umowę ze skutkiem na dzień 31 stycznia 2014 roku (wypowiedzenie k. 10; pismo k. 11).

Następnie (...) W. wezwało A. K. (1) do opuszczenia i opróżnienia lokalu nr (...) (pisma k. 14 - 16). Pomimo braku tytułu prawnego do zajmowania lokalu, do dnia wniesienia pozwu nie opróżniła ona w/w lokalu (fakt bezsporny).

W lokalu zamieszkują obecnie: A. K. (1), urodzony w dniu (...) D. K. oraz urodzony w dniu (...) O. K. (oświadczenie k. 6). Na podstawie ugody zawartej przed Sądem Rejonowym dla Warszawy M. w W. w sprawie IV RC 476/05 A. K. (2) zobowiązał się uiszczać alimenty na rzecz synów D. K. i O. K. (ugoda sądowa k. 35). A. K. (1) pobiera rentę z tytułu niezdolności do pracy w wysokości 630 złotych (zaświadczenie k. 37) i od 16 lat cierpi na chorobę dwubiegunową. Na rzecz syna O. K. został jej przyznany zasiłek rodzinny w kwocie 118 złotych miesięcznie oraz dodatek do zasiłku w kwocie 100 złotych miesięcznie (decyzja k. 36) oraz świadczenie tzw. „500+”. Ojciec O. – A. K. (2), uiszcza na jego rzecz alimenty w wysokości 250 złotych miesięcznie.

D. K. pracuje dorywczo i uzyskuje miesięcznie z tego tytułu 500 złotych (zeznania A. K. (2) k. 76 – 77; zeznania A. K. (1) k. 85 - 86).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane w jego opisie dokumenty, zeznania pozwanych oraz w oparciu o twierdzenia powoda zawarte w składanych przez niego pismach procesowych uznając, iż w całości tworzą one spójny, wewnętrznie niesprzeczny, a przez to wiarygodny obraz stanu faktycznego sprawy.

Dowodom z dokumentów Sąd dał wiarę w całości. Wynikające z nich okoliczności nie były przez żadną ze stron kwestionowane, a co do dokumentów złożonych do akt sprawy w formie zwykłych kserokopii - żadna ze stron nie podważała rzetelności ich sporządzenia ani też nie żądała złożenia oryginałów (art. 129 kpc). Również i Sąd, działając w tym zakresie z urzędu, nie dopatrywał się w tych dowodach niczego, co uzasadniałoby powzięcie wątpliwości co do ich wiarygodności i mocy dowodowej.

Z powyższymi dowodami z dokumentów korespondowały zeznania świadka A. K. (2) (k. 76 – 77) oraz zeznania pozwanej A. K. (1) (k. 85 – 86), dlatego zostały one w całości obdarzone walorem wiarygodności.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 345 i 347 kpc, na skutek prawidłowego złożenia sprzeciwu od wyroku zaocznego, po ponownym rozpoznaniu sprawy sąd wydaje wyrok, którym wyrok zaoczny w całości lub części utrzymuje w mocy albo uchyla go i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też pozew odrzuca lub postępowanie umarza.

Powództwo jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie. Roszczenie powoda o opuszczenie i opróżnienie lokalu mieszkalnego opatrzonego numerem (...) znajdującego się w budynku przy ul. (...) w W. oraz wydanie go do rąk powoda ma charakter windykacyjny (wydobywczy) i znajduje podstawę w art. 222 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 roku – Kodeks cywilny (tj. Dz. U. z 2017 roku, poz. 459 ze zm., powoływana dalej w skrócie jako „kc”). Zgodnie z jego treścią właściciel może żądać od osoby, która faktycznie włada jego rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą. W treści cytowanego przepisu wskazano przesłanki, od których spełnienia ustawodawca uzależnił skuteczność roszczenia windykacyjnego. Podmiotem legitymowanym do wytoczenia przedmiotowego powództwa jest właściciel (przesłanka pierwsza), a powództwo to może być skierowane wyłącznie wobec osoby, która nie będąc właścicielem dzierży faktyczne władztwo nad rzeczą (przesłanka druga). Ponadto posiadaczowi rzeczy nie może przysługiwać skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą (przesłanka trzecia).

Na podstawie ustalonego stanu faktycznego Sąd doszedł do przekonania, iż w niniejszej sprawie zostały spełnione wszystkie wskazane przesłanki. Bezsprzecznie lokal objęty roszczeniem pozwu stanowi własność powoda. Wątpliwości nie ulega także fakt, iż pozwani, niebędący właścicielami, wciąż znajdują się w posiadaniu lokalu mieszkalnego, którego wydania dotyczy niniejsza sprawa. W ocenie Sądu spełniony został także warunek nieprzysługiwania posiadaczowi skutecznego względem właściciela uprawnienia do władania rzeczą.

Stosownie do art. 691 § 1 kc, w razie śmierci najemcy lokalu mieszkalnego w stosunek najmu lokalu wstępują: małżonek niebędący współnajemcą lokalu, dzieci najemcy i jego współmałżonka, inne osoby, wobec których najemca był obowiązany do świadczeń alimentacyjnych, oraz osoba, która pozostawała faktycznie we wspólnym pożyciu z

najemcą. Bezsprzecznie pozwana miała w przeszłości tytuł prawny do zajmowania w/w lokalu, utraciła go jednak w wyniku skutecznie złożonego jej wypowiedzenia.

Kontynuując rozważania w niniejszej sprawie należy wskazać, iż zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (tj. Dz. U. z 2016 roku poz. 1610, dalej jako uopl), lokatorem jest najemca lokalu lub osoba używająca lokalu na podstawie innego tytułu prawnego niż prawo własności. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, zajęтым w uchwale z dnia 15 listopada 2001 roku (sygn. akt III CZP 66/01, OSNC 2002/9/109), iż art. 14 i 15 ustawy o ochronie praw lokatorów mają zastosowanie w sprawach o opróżnienie lokalu przeciw osobom, które były lokatorami w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 1 tej ustawy. Tym samym, krąg osób objętych ochroną przewidzianą w art. 14 i 15 cyt. ustawy został ograniczony do osób, które dysponują lub dysponowały tytułem prawnym do lokalu. Celem ustawodawcy było objęcie ochroną przewidzianą w art. 14 większej grupy osób niż tylko byli najemcy czy osoby mające inny, własny tytuł prawny do lokalu (poza prawem własności). Pojęcie lokatora w rozumieniu niniejszej ustawy w odniesieniu do ochrony związanej z eksmisją jest szerokie i nawiązuje do takiego samego pojęcia użytego w art. 75 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z 2 kwietnia 1997 roku (Dz. U. Nr 78, poz. 483 ze zm.). Wykładnia tego pojęcia zatem nie może odrywać się od tak określonego celu ustawy. Sąd podzielił wskazane stanowisko Sądu Najwyższego i jednocześnie przychylił się do poglądu, iż z ochrony przewidzianej w art. 14 ustawy o ochronie praw lokatorów nie korzystają osoby, które nigdy nie dysponowały tytułem prawnym do zajmowanego lokalu, w tym osoby, które zajęły go samowolnie (vide: uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2005 roku, III CZP 6/05, OSNC 2006 roku, Nr 1, poz. 1).

W stanie rzeczy nie ulega wątpliwości, iż pomiędzy powodem a pozwaną powstał stosunek prawny, na podstawie którego pozwana zajęła lokal należący do powoda. Oczywiście dzieci pozwanej – D. K. i O. K. miały także prawo do zamieszkiwania w powyższym lokalu i czerpały je z prawa przysługującego ich matce. Pozwana używała przedmiotowego lokalu na podstawie innego tytułu prawnego niż prawo własności. W konsekwencji należało uznać, iż pozwani są lokatorami w rozumieniu ustawy o ochronie praw lokatorów.

Zgodnie z treścią art. 14 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów w wyroku nakazującym opróżnienie lokalu Sąd orzeka o uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego bądź o braku takiego uprawnienia wobec osób, których nakaz dotyczy. Także w wyroku nakazującym opróżnienie lokalu socjalnego sąd orzeka o uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego bądź o braku takiego uprawnienia wobec osób, których nakaz dotyczy (vide: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2013 roku, III CZP 11/13, OSNC 2013/11/121). Art. 14 ust. 4 ustawy o ochronie praw lokatorów zawiera katalog osób wobec których sąd nie może orzec o braku uprawnienia do lokalu socjalnego. W realiach niniejszej sprawy zmaterializowały się przesłanki do przyznania prawa do lokalu socjalnego pozwanej A. K. (1) i pozwanemu O. K..

Zgodnie z art. 14 ust. 4 pkt 2 w/w ustawy Sąd nie może orzec o braku uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego wobec małoletniego (...) oraz sprawującego nad taką osobą opiekę i wspólnie z nią zamieszkałą. W świetle powyższego przepisu nie ulegało wątpliwości, iż Sąd był zobligowany do przyznania prawa do lokalu socjalnego O. K., która jest osobą małoletnią, oraz jego matce – A. K. (1), która na tym małoletnim pozwanym sprawuje faktyczną opiekę.

Należy jednak także zważyć, że zgodnie z art. 14 ust. 3 uopl, sąd, badając z urzędu, czy zachodzą przesłanki do otrzymania lokalu socjalnego, orzeka o uprawnieniu osób, o których mowa w ust. 1, biorąc pod uwagę dotychczasowy sposób korzystania przez nie z lokalu oraz ich szczególną sytuację materialną i rodzinną. Jeśli nie zachodzi żadna z przesłanek obligatoryjnego orzeczenia o przyznaniu prawa do lokalu socjalnego, przyznanie takiego lokalu może być uzasadnione ze względu na sytuację życiową, w szczególności warunki finansowe i rodzinne danej osoby (podobnie uznał Sąd Okręgowy w Gdańsku w wyroku z 11 października 2012 roku, III Ca 51/2012, LEX nr 1714457).

Zdaniem Sądu za uprawnieniem także D. K. do otrzymania lokalu socjalnego przemawia przede wszystkim jego sytuacja majątkowa i rodzinna. Jest on młodym, 18 – letnim mężczyzną, który utrzymuje się z prac dorywczych z czego uzyskuje dochód w wysokości zaledwie ok. 500 złotych miesięcznie. Z pewnością nie może zapewnić sobie innego lokalu, w którym mógłby zamieszkać.

Zgodnie z treścią art. 14 ust. 1 ustawy o ochronie praw lokatorów w wyroku nakazującym opróżnienie lokalu Sąd orzeka o uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego bądź o braku takiego uprawnienia wobec osób, których nakaz dotyczy. Art. 14 ust. 4 ustawy o ochronie praw lokatorów zawiera katalog osób wobec których sąd nie może orzec o braku uprawnienia do lokalu socjalnego. W realiach niniejszej sprawy zastosowanie znajdzie pkt. 6 powoływanego wyżej artykułu który zobowiązuje Sąd do orzeczenia o uprawnieniu do lokalu socjalnego wobec osoby spełniającej przesłanki określone przez radę gminy w drodze uchwały.

Aktem prawa miejscowego regulującym zasady przyznawania uprawnień do lokalu socjalnego jest uchwała Rady miasta stołecznego W. nr (...) z 9 lipca 2009 roku w sprawie zasad wynajmowania lokali mieszkalnych wchodzących w skład mieszkaniowego zasobu (...) W. (Dz. Urz. Woj. M.. z 2009 roku, Nr 132 poz. 3937 ze zmianami wprowadzonymi uchwałą Nr XVII/353/2011 z dnia 16 czerwca 2011 roku, Dz. Urz. Woj. M.. Nr 116, poz. 3676 oraz uchwałą Nr XLVIII/1304/2012 z dnia 13 grudnia 2012 roku, Dz. Urz. Woj. M.. z 2013 roku, poz. 6). Zgodnie z § 12 w/w uchwały umowa najmu lokalu socjalnego może być zawarta z osobą, która nie posiada tytułu prawnego do lokalu i spełnia warunki określone w § 4 pkt. 1 uchwały oraz znajduje się **w niedostatku**. Zgodnie z § 1 pkt 27 w/w uchwały za niedostatek należy przez to rozumieć średni miesięczny dochód na jednego członka gospodarstwa domowego (...) nieprzekraczający 100% kwoty najniższej emerytury w gospodarstwie wieloosobowym. Kwota najniższej emerytury wynosi obecnie 1.000 złotych – zgodnie z art. 85 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2016 roku, poz. 887 ze zm.).

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd przyznał pozwanemu D. K. prawo do lokalu socjalnego, ponieważ przeciętny miesięczny dochód jego rodziny nie przekracza w/w minimum. Jak wskazano wyżej - A. K. (1) pobiera rentę z tytułu niezdolności do pracy w wysokości 630 złotych, na rzecz syna O. K. został jej przyznany zasiłek rodzinny w kwocie 118 złotych miesięcznie oraz dodatek do zasiłku w kwocie 100 złotych miesięcznie. Otrzymuje też świadczenie 500+ i alimenty od A. K. (2) na rzecz syna O. w wysokości 250 złotych miesięcznie. Z kolei D. K. pracuje dorywczo i uzyskuje miesięcznie z tego tytułu 500 złotych. Łącznie jest to kwota ok. 2.100 złotych. Na łącznie 3 osoby są to więc dochody zdecydowanie poniżej wskazanego minimum.

Podejmując rozstrzygnięcie w zakresie prawa do lokalu socjalnego dla pozwanych Sąd miał na uwadze fakt, iż wprowadzenie do systemu obowiązującego prawa instytucji lokalu socjalnego miało stanowić instrument ochrony lokatorów w tych przede wszystkim przypadkach, gdy orzeczenie eksmisji dotyczyć miało osób i rodzin, które nie są w stanie samodzielnie zaspokoić swych potrzeb mieszkaniowych, głównie z uwagi na wiek, sytuację materialną lub stan zdrowia, a konieczność ochrony prawa własności uniemożliwiałaby oddalenie powództwa z powołaniem się na zasady współżycia społecznego (art. 5 kc). W ocenie Sądu tak rozumiane względem słuszności w realiach rozpoznawanej sprawy przemawiają za tym, by zapewnić pozwanym możliwość skorzystania z dobrodziejstwa instytucji lokalu socjalnego.

Mając na względzie powyższe przepisy, Sąd w punkcie I sentencji wyroku uchylił pkt III i V wyroku zaocznego z dnia 18 lutego 2016 roku i przyznał pozwanemu D. K. prawo do otrzymania lokalu socjalnego. Jednocześnie zgodnie z treścią art. 14 ust. 6 ustawy o ochronie praw lokatorów, Sąd w pkt IV sentencji nakazał wstrzymanie wykonania opróżnienia lokalu wobec tego pozwanego do czasu złożenia mu przez (...) W. oferty zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego. W pozostałym zakresie wyrok zaoczny należało utrzymać w mocy (pkt II sentencji).

Dodatkowo w związku z uwzględnieniem powództwa koszty wynagrodzenia pełnomocnika pozwanej ustanowionego z urzędu zobligowany był do uiszczenia Skarb Państwa. Podstawę takiego rozstrzygnięcia stanowił art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku - Prawo o advokaturze (tj. Dz. U. z 2016 roku, poz. 1999 ze zm.), zgodnie z którym koszty pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu ponosi Skarb Państwa.

Ustalając wysokość wynagrodzenia dla pełnomocnika pozwanej będącego adwokatem Sąd miał na uwadze przede wszystkim art. 109 § 2 kpc w zw. z art. § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tj. Dz. U. z 2013 roku, poz. 461), zgodnie z którym przy określaniu wysokości wynagrodzenia sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy pełnomocnika oraz czynności podjęte przez niego w sprawie, a także

charakter sprawy i wkład pełnomocnika w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. Natomiast stosownie do § 10 pkt 1 w/w rozporządzenia stawka minimalna za prowadzenie spraw o opróżnienie lokalu mieszkalnego wynosi 240 złotych. Dodatkowo w oparciu o treść § 2 ust. 3 w/w rozporządzenia zostało ono podwyższone o kwotę podatku od towarów i usług obliczonej według stawki wynoszącej w chwili orzekania 23% (zgodnie z art. 146a pkt 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 roku o podatku od towarów i usług, tj. Dz. U. z 2016 roku, poz. 710 ze zm.), tj. o kwotę 55,2 złote. W efekcie przyznane wynagrodzenie wyniosło 295,20 złotych (**punkt V** sentencji).

Podstawą rozstrzygnięcia o kosztach postępowania (**punkt VI** sentencji wyroku) stanowił art. 102 kpc i zawarta w nim zasada słuszności, umożliwiająca Sądowi w szczególnie uzasadnionych wypadkach zasądzenie od strony przegrywającej tylko części kosztów albo nie obciążanie jej w ogóle kosztami. W ocenie Sądu powyższa zasada powinna była znaleźć zastosowanie w niniejszej sprawie, gdyż uzasadnia ją obiektywnie bardzo trudna sytuacja majątkowa i osobista pozwanych. Pozwani utrzymują się jedynie z zasiłków z pomocy społecznej i świadczenia „500+”, co ledwie wystarcza na pokrycie wydatków umożliwiających fizyczną egzystencję dla 3 - osobowej rodziny. Pozwana cierpi od 16 lat na poważną chorobę psychiczną, wymagającą konieczności jej hospitalizacji lub pomocy osób trzecich. Z tych względów, w ocenie Sądu, zasądzenie od pozwanych zwrotu kosztów postępowania na rzecz powoda byłoby dla nich zbyt uciążliwe i niewątpliwie sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

Warto także podkreślić, iż kwestia zastosowania art. 102 kpc pozostawiona jest orzekającemu Sądowi z odwołaniem się do jego kompetencji, bezstronności, doświadczenia i poczucia sprawiedliwości. Ocena w tym zakresie ma charakter dyskrecyjny, oparty na swobodnym uznaniu, kształtowanym własnym przekonaniem oraz oceną okoliczności i może być podważona przez sąd wyższej instancji w zasadzie jedynie wtedy, gdy jest rażąco niesprawiedliwa (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2012 roku, I CZ 66/12, LEX nr 1232749; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 października 2012 roku, IV CZ 69/12, LEX nr 1232622). Wszystkie powyższe okoliczności – uwzględniając trudną sytuację finansową, rodzinną i bytową pozwanych, przemawiały za odstąpieniem od obciążania ich kosztami procesu.

Mając na uwadze powyższe okoliczności i treść przepisów prawa, Sąd orzekł jak w sentencji.

Zarządzenie: (...)